

Teisipäev, 5. juuli 2011

- f) selgesõnaliselt kaitsma uues põhiseaduses kõiki põhilisi kodaniku- ja sotsiaalseid õigusi kooskõlas Ungari rahvusvaheliste kohustustega, keelama surmanuhtluse, eluaegse vangistuse määramise ilma tingimisi vabanemise õigusega ning diskrimineerimise seksuaalse sättumuse alusel, andma põhiõiguste kaitsmisega seotud piisavad tagatised ja tegema selgeks, et põhiõigused on sünnijärgsed ja tingimusteta;
- g) tagama, et parlamendi õigusvolinike süsteemi ümberkorraldamine ei kahjusta praegust õiguste kaitse ja edendamise taset sellistes valdkondades nagu rahvusvähemuste kaitse, isikuandmete kaitse ja avaliku teabe läbipaistvus ning nende valdkondade eest vastutavate organite sõltumatust;
- h) tagama, et Euroopa Liidu põhiõiguste harta lisamisega uute põhiseadusesse ei kaasneks tõlgendamisprobleeme ega riiklike kohtute, uue Ungari konstitutsioonikohtu ja Euroopa Kohtu pädevuse kattumist;
2. palub Euroopa Komisjonil Ungari põhiseadust ja eelseisvat kardinaalsete õigusaktide vastuvõtmist põhjalikult ja igakülgselt uurida ja analüüsida, lähtudes *acquis communautaire*’ist, Euroopa Liidu põhiõiguste hartast ning aluslepingute vormist ja sisust;
3. teeb oma asjaomastele komisjonidele ülesandeks jälgida kõnealust küsimust koostöös Veneetsia komisjoni ja Euroopa Nõukoguga ning hinnata, kas ja kuidas soovitusel on rakendatud;
4. teeb presidendile ülesandeks edastada käesolev resolutsioon nõukogule, komisjonile, Euroopa Nõukogule, liikmesriikide valitsustele ja parlamentidele, Euroopa Liidu Põhiõiguste Ametile, OSCE-le ja ÜRO peasekretärile.

Viies ühtekuuluvusaruanne ja ühtekuuluvuspoliitika strateegia pärast 2013. aastat

P7_TA(2011)0316

Euroopa Parlamendi 5. juuli 2011. aasta resolutsioon komisjoni viienda ühtekuuluvusaruande ja ühtekuuluvuspoliitika strateegia kohta pärast 2013. aastat (2011/2035(INI))

(2013/C 33 E/04)

Euroopa Parlament,

- võttes arvesse komisjoni 9. novembri 2010. aasta teatist „Majanduslikku, sotsiaalset ja territoriaalset ühtekuuluvust käsitleva viienda aruande järeldused: ühtekuuluvuspoliitika tulevik” (KOM(2010)0642) (edaspidi „järeldused”);
- võttes arvesse komisjoni 9. novembri 2010. aasta viiendat aruannet majandusliku, sotsiaalse ja territoriaalse ühtekuuluvuse kohta pealkirjaga „Investeering Euroopa tulevikku” (edaspidi „viies ühtekuuluvusaruanne”);
- võttes arvesse Euroopa Liidu toimimise lepingut, eriti selle III osa jaotist XVIII;

Teisipäev, 5. juuli 2011

- võttes arvesse Euroopa Parlamendi ja nõukogu 5. juuli 2006. aasta määrust (EÜ) nr 1080/2006, mis käsitleb Euroopa Regionaalarengu Fondi ja millega tunnistatakse kehtetuks määrus (EÜ) nr 1783/1999 ⁽¹⁾;
- võttes arvesse Euroopa Parlamendi ja nõukogu 5. juuli 2006. aasta määrust (EÜ) nr 1081/2006, mis käsitleb Euroopa Sotsiaalfondi ja millega tunnistatakse kehtetuks määrus (EÜ) nr 1784/1999 ⁽²⁾;
- võttes arvesse Euroopa Parlamendi ja nõukogu 5. juuli 2006. aasta määrust (EÜ) nr 1082/2006 Euroopa territoriaalse koostöö rühmituse (ETKR) kohta ⁽³⁾;
- võttes arvesse nõukogu 11. juuli 2006. aasta määrust (EÜ) nr 1083/2006, millega nähakse ette üldsätted Euroopa Regionaalarengu Fondi, Euroopa Sotsiaalfondi ja Ühtekuuluvusfondi kohta ⁽⁴⁾;
- võttes arvesse nõukogu 11. juuli 2006. aasta määrust (EÜ) nr 1084/2006, millega asutatakse Ühtekuuluvusfond ja tunnistatakse kehtetuks määrus (EÜ) nr 1164/94 ⁽⁵⁾;
- võttes arvesse nõukogu 17. juuli 2006. aasta määrust (EÜ) nr 1085/2006, millega luuakse ühinemiseelse abi rahastamisvahend ⁽⁶⁾;
- võttes arvesse nõukogu 18. detsembri 2006. aasta määrust (EÜ) nr 1906/2006, millega kehtestatakse ettevõtete, uurimiskeskuste ja ülikoolide Euroopa Ühenduse seitsmenda raamprogrammi (2007–2013) meetmetes osalemise ning uurimistulemuste levitamise eeskirjad ⁽⁷⁾;
- võttes arvesse oma 24. aprilli 2007. aasta resolutsiooni tulevaste laienemiste mõju kohta ühtekuuluvuspoliitika tulemuslikkusele ⁽⁸⁾;
- võttes arvesse oma 24. märtsi 2009. aasta resolutsiooni territoriaalset ühtekuuluvust käsitleva roheline raamatu ja ühtekuuluvuspoliitika tulevase reformi üle toimuva mõttevahetuse hetkeseisu kohta ⁽⁹⁾;
- võttes arvesse oma 20. mai 2010. aasta resolutsiooni ühtekuuluvuspoliitika panuse kohta Lissaboni strateegia ja ELi 2020. aasta strateegia eesmärkide saavutamisse ⁽¹⁰⁾;
- võttes arvesse oma 22. septembri 2010. aasta resolutsiooni mägipiirkondade, saarte ja hõredalt asustatud alade majanduslikku ja sotsiaalset arengut käsitleva Euroopa strateegia kohta ⁽¹¹⁾;
- võttes arvesse oma 7. oktoobri 2010. aasta resolutsiooni ELi ühtekuuluvus- ja regionaalpoliitika kohta pärast 2013. aastat ⁽¹²⁾;
- võttes arvesse oma 7. oktoobri 2010. aasta resolutsiooni Euroopa Sotsiaalfondi tuleviku kohta ⁽¹³⁾;
- võttes arvesse oma 23. juuni 2011. aasta resolutsiooni ERFi ja teiste struktuurifondide praeguse ja tulevase sünergia kohta tõhususe tõstmiseks ⁽¹⁴⁾;

⁽¹⁾ ELT L 210, 31.7.2006, lk 1.

⁽²⁾ ELT L 210, 31.7.2006, lk 12.

⁽³⁾ ELT L 210, 31.7.2006, lk 19.

⁽⁴⁾ ELT L 210, 31.7.2006, lk 25.

⁽⁵⁾ ELT L 210, 31.7.2006, lk 79.

⁽⁶⁾ ELT L 210, 31.7.2006, lk 82.

⁽⁷⁾ ELT L 391, 30.12.2006, lk 1.

⁽⁸⁾ ELT C 74 E, 20.3.2008, lk 275.

⁽⁹⁾ ELT C 117 E, 6.5.2010, lk 65.

⁽¹⁰⁾ ELT C 161 E, 31.5.2011, lk 120.

⁽¹¹⁾ Vastuvõetud tekstid, P7_TA(2010)0341.

⁽¹²⁾ Vastuvõetud tekstid, P7_TA(2010)0356.

⁽¹³⁾ Vastuvõetud tekstid, P7_TA(2010)0357.

⁽¹⁴⁾ Vastuvõetud tekstid, P7_TA(2011)0286.

Teisipäev, 5. juuli 2011

- võttes arvesse komisjoni 26. mai 2004. aasta teatist „Tugevam partnerlus äärepoolseimate piirkondadega” (KOM(2004)0343) ja komisjoni 17. oktoobri 2008. aasta teatist „Äärepoolseimad piirkonnad – Euroopa eelis” (KOM(2008)0642);
 - võttes arvesse komisjoni 3. märtsi 2010. aasta teatist „Euroopa 2020. aastal. Aruka, jätkusuutliku ja kaasava majanduskasvu strateegia” (KOM(2010)2020);
 - võttes arvesse komisjoni 6. oktoobri 2010. aasta teatist „Regionaalpoliitika panus aruka majanduskasvu saavutamisse Euroopa 2020. aasta strateegia raames” (KOM(2010)0553);
 - võttes arvesse komisjoni 26. jaanuari 2011. aasta teatist „Kestlikku kasvu toetav regionaalpoliitika Euroopa 2020. aasta strateegia raames” (KOM(2011)0017);
 - võttes arvesse üldasjade nõukogu 21. veebruari 2011. aasta järeldusi majanduslikku, sotsiaalset ja territoriaalset ühtekuuluvust käsitleva viienda aruande kohta (06762/2011);
 - võttes arvesse Regioonide Komitee 1. aprilli 2011. aasta arvamust viienda ühtekuuluvusaruande kohta ⁽¹⁾;
 - võttes arvesse kodukorra artiklit 48;
 - võttes arvesse regionaalarengukomisjoni raportit ning tööhõive- ja sotsiaalkomisjoni, eelarvekontrollikomisjoni ning naiste õiguste ja soolise võrdõiguslikkuse komisjoni arvamusi (A7-0222/2011),
- A. arvestades, et ELi ühtekuuluvuspoliitika on oluliselt kaasa aidanud sellele, et möödunud ja käimasoleva rahastamisperioodi jooksul on tootlikkus kasvanud kõigis ELi piirkondades; arvestades, et järeldamine näitab lisaks ka majanduslike, sotsiaalsete ja piirkondlike erinevuste vähenemist; arvestades, et neil arengutel on ühtlasi positiivne mõju sotsiaalsele kindlustatusele ja keskkonnakaitse investeeringutele;
- B. arvestades, et ühtekuuluvuspoliitika loodi tasakaalustama ühtset turgu ning kiirendama innovaatilise ja solidaarsusel põhineva kaitsva Euroopa arengut, tulemaks toime üleilmastumise, demograafiliste muutuste ja ressursside säästmise probleemidega, ning arvestades, et kasutada tuleks kõigi piirkondade sisemist potentsiaali, et edendada majanduskasvu ning piirkondlikku ja sotsiaalset ühtekuuluvust;
- C. arvestades, et ühtekuuluvuspoliitika on kodanike jaoks tõeliselt oluline, sest ta muudab Euroopa Liidu inimeste igapäevaelus tajutavaks ning annab talle konkreetsuse ja nähtavuse kogu ELis;
- D. arvestades, et ühtekuuluvus- ja struktuuripoliitika on näidanud kriisiolukordades paindlikkust ja oluliselt toetanud erinevaid riiklikke majanduse elavdamise ja koolitusprogramme, ning arvestades, et selle paindlikkuse säilitamine on oluline;
- E. arvestades, et Euroopa struktuuripoliitika aitab oluliselt kaasa majandus- ja finantskriisi ületamisele ning poliitika suunatus uuendustele ja erinevuste ühtlustamisele innustab Euroopa piirkondi ajakohastama infrastruktuuri, suurendama piirkondade innovaatilist potentsiaali ja edendama ökoloogiliselt säästvat arengut;

⁽¹⁾ ELT C 166, 7.6.2011, lk 35.

Teisipäev, 5. juuli 2011

- F. arvestades, et struktuurifondide suunatus Lissaboni strateegia eesmärkidele on ennast õigustanud, mida tõendavad muljetavaldavad kulukohustused lähenemise, piirkondliku konkurentsivõime ja tööhõive eesmärkide saavutamiseks, ning arvestades, et 20 % Euroopa territoriaalse koostöö projektidest lähtuvad Lissaboni eesmärkidest;
- G. arvestades, et territoriaalse koostöö eesmärk on toetada territooriumide ja piirkondade koostööd ühiste probleemide lahendamisel, vähendada füüsilisi, halduslikke ja regulatiivseid takistusi, mis seda koostööd pidurdavad, ning vähendada piiride mõju;
- H. arvestades, et Lissaboni strateegia osalise ebaõnnestumise põhjus ei ole ühtekuuluvuspoliitika ebapiisav rakendamine, vaid pigem mitmetasandilise valitsemise puudumine ja strateegia jõudmatus piirkondlikule ja kohalikule tasandile, finantskriisi mõju, ühtse turu ebapiisav rakendamine, puudulik eelarvedistsipliin ning ebapiisavad makromajanduslikud raamtingimused üksikutes liikmesriikides;
- I. arvestades, et veamäärad ja rahastamisvahendite kuritarvitamine on viimastel rahastamisperioodidel tunduvalt vähenenud; arvestades, et kahjuks on struktuuripoliitika siiski valdkond, kus on palju eeskirjadest kõrvalekaldumisi, ning osal liikmesriikidel ei ole ka tõhusaid vahendeid toetusrahade kuritarvitamise vastu ja valesi makstud raha sissenõudmiseks; arvestades, et eiramistest ei pruugita teatada, kas siis hooletusest või ka tahtlikult, ning arvestades, et märkida tuleb seda, et suur osa vigadest ühtekuuluvuspoliitika vallas võib olla tingitud õiguslikest nõuetest, mis jäävad väljapoole ühtekuuluvuspoliitikat ja puudutavad selliseid valdkondi nagu riigihanked, keskkonnanõuded ja riigiabi;
- J. arvestades, et ühtekuuluvus- ja struktuuripoliitika kehtiv eesmärgisüsteem (lähenemine, piirkondlik konkurentsivõime ja tööhõive ning Euroopa territoriaalne koostöö) ühes mitmetasandilise valitsemise lähenemisviisi, horisontaalsete eesmärkide ja planeerimiskindlusega on end usaldusväärse rahastamise ja kokkulepitud ajakava (7 aastat) alusel üldiselt tõestanud, kuid siiski on olnud märkimisväärseid viivitusi programmi kavandamisel, seda võib põhjendada veninud läbirääkimistega finants- ja seadusandlusküsimustes ELi otsustusprotsessis ning ühtekuuluvuspoliitikale kohaldatavate eeskirjade oluliste muudatustega;
- K. arvestades, et lähenemspiirkondade jätkusuutlik toetamine ja arendamine mõjutab positiivselt nende turunõudlust kaupade ja teenuste järele ning see avaldab tõendatavat positiivset toimet ka jõukamatele ELi liikmesriikidele;
- L. arvestades, et ulatuslik ja hästi rahastatud ELi ühtekuuluvuspoliitika kõigis Euroopa piirkondades on endiselt väga oluline, arvestades majanduslikku ja sotsiaalset tasakaalustamatust piirkondade vahel ning teatavate piirkondade (eelkõige äärepoolseimate piirkondade) asukohast tingitud ebasoodsat olukorda, samuti eriomaseid struktuurilisi probleeme ning vajadust kohaneda uute ülesannetega; arvestades, et ühtekuuluvuspoliitika on nõutav ka Lissaboni lepingu alusel;
- M. arvestades, et ühtekuuluvuspoliitikast, millel on strateegiline tähtsus tulevikku silmas pidades, ei tohi saada kohandatav muutuja eelseisvatel eelarveläbirääkimistel,

Ühtekuuluvuspoliitika lisandväärtus ja investeerimisprioriteedid

1. nõuab ühtekuuluvus- ja struktuuripoliitika programmide puhul suuremat rõhuasetust Euroopa lisandväärtusele; näeb lisandväärtust selles, kui ELi projektid saavutavad ebasoodsamas olukorras ja vähem arenenud piirkondade majandusliku, infrastruktuurilise, sotsiaalse ja/või ökoloogilise olukorra kestliku paranemise ja kui seda parandamist ei oleks saavutatud ELi stiimulita;

Teisipäev, 5. juuli 2011

2. tunnistab Euroopa rahastamise lisandväärtust samuti siis, kui toetust saanud projektid riiklikul, piirkondlikul või kohalikul tasandil aitavad saavutada üleeuroopalisi eesmärke sellistes valdkondades nagu Euroopa integratsioon, majanduskasv, teadustegevus, keskkonnakaitse, kultuur, ressursside majandamine, sport, demograafilised muutused, energiavarustuse jätkusuutlikkus, sotsiaalne ühtekuuluvus või piiriülene areng ning seda ei oleks saavutatud ELi stiimulita;

3. peab ühtekuuluvuspoliitika suureks eeliseks ja omaette lisandväärtuseks seda, et Euroopa eesmärke viiakse ellu kooskõlas detsentraliseeritud lähenemisviisi ning mitmetasandilise valitsemise ja ühise juhtimise põhimõttega; on seisukohal, et selgelt kindlaks määratud struktuuri ja kohustustega mitmetasandiline valitsemine kehastab subsidiaarsuse põhimõtet ning seeläbi tunnustatakse vääriliselt piirkondlike omavalitsuste tähtsust ühtekuuluvuspoliitika rakendamisel; nõuab partnerluspõhimõtte ja osaliste vastutustunde tugevdamist, selleks tuleks kehtestada üksikasjalikud siduvad sätted igas liikmesriigis sõlmitavas territoriaalses paktis, et tagada rohkem tulemustele suunatud kavandamine ja rakendamine;

4. on seisukohal, et ühtekuuluvuspoliitika üldeesmärkide saavutamise peamine eeldus on läbipaistvus, seda nii ühtekuuluvuspoliitika ja selle programmi tsükli ning kulude jaotuse koha pealt kui ka selles osas, mis puudutab juurdepääsu teabele struktuurifondidest võimalike abisaajate kohta, ning on arvamisel, et seetõttu tuleks järgmisel rahastamisperioodil kehtestada läbipaistvus juhtiva valdkonnaülese põhimõttena ühtekuuluvuspoliitika kavandamisel ja otsustusprotsessides; rõhutab, et abisaajate nimekirja avalikustamist tuleks jätkata, eelkõige veebis, kuna see on tõhus vahend läbipaistvuse suurendamiseks;

5. on seisukohal, et läbipaistvuse sätted (kohustus avalikustada lõplikud abisaajad) on vajalikud ekspertide, avalikkuse ja poliitikute jaoks, et hinnata, kas struktuuritoetusi on kasutatud vastavalt seatud eesmärkidele ja seaduspäraselt; nõuab, et kirjeldus oleks lisaks vastavale riigikeele esitatud ka ühes kolmest töökeelest (inglise, prantsuse või saksa keel), ning soovib nõutava teabe edasist ühtlustamist;

6. rõhutab, et kuigi piirkondlikud erinevused küll vähenevad järk-järgult, eksisteerib siiski suur tasakaalustamatus – mõnede liikmesriikide vahel / liikmesriikides koguni suureneb muu hulgas majandus- ja finantskriisi tagajärjel –, ning et ühtekuuluvuspoliitika peab seepärast endiselt keskenduma erinevuste vähendamisele ning harmoonilise ja säästva arengu rakendamisele liidu kõikides piirkondades, olenemata liikmesriikidest, kus need asuvad;

7. tunnistab eriti ebasoodsas olukorras piirkondade erivajadusi, mis on tingitud asukohast või looduskeskkonnast; kordab oma üleskutset liikmesriikidele ja komisjonile jätkuvalt kohaldada erisoodustusi – tingimusel et need on tõhusad ja annavad Euroopa lisandväärtust – eriti ebasoodsas olukorras piirkonnatüüpidele, millele on osutatud Euroopa Liidu toimimise lepingus (äärepoolseimad piirkonnad, väga väikese rahvastikutihedusega põhjapoolseimad piirkonnad, saared, piiriülesed ja mäestikualad);

8. tunnistab teatud piirkondade eristaatust ja erivajadusi tulenevalt geograafilisest asukohast, demograafilistest muutustest või erilistest piirangutest, näiteks nende looduskeskkond, samas tuleb tähelepanu pöörata ka nende potentsiaalile; kordab oma nõuet kohaldada jätkuvalt erisoodustusi, paindlikkust ja eri eelarvehendideid seda liiki piirkondade suhtes ning eelkõige nende kõige ebasoodsamate piirkondade suhtes, millele on osutatud Euroopa Liidu toimimise lepingu artiklites 349 ja 174 (äärepoolseimad piirkonnad, sh äärepoolseimad maapiirkonnad, väga väikese rahvastikutihedusega põhjapoolseimad piirkonnad, mille olukorra muudavad raskemaks muu hulgas pikad vahemaad ja põhjamaised olud, saared, piiriülesed ja mäestikualad), kusjuures neis piirkondades tuleks luua soodsamaid investermistingimusi kas siis otsese abi või maksu- ja abistuste kujul; nõuab samuti uuringuid, kuidas säilitada või luua teatavaid soodustusi seda liiki piirkondade jaoks, tagamaks seda, et ühtekuuluvuspoliitika vahendite kasutamist kohandatakse nende majandusega, võttes igati arvesse sealsete väikeste ja keskmise suurusega ettevõtete olulisust ning konkurentsivõime ja võrdsete võimaluste vajalikkust, et muuta nende piirkondade majandus ELi siseturu lahutamatuks osaks;

Teisipäev, 5. juuli 2011

9. rõhutab, et liit saab püsida üleilmises konkurentsivõimsuses ainult siis, kui ühtekuuluvuspoliitika suudab täiel määral ära kasutada kõikide piirkondade, linnapiirkondade ja linnade arengupotentsiaali ning võimaldab piisavalt paindlikult reageerida piirkondlikul tasandil neile ülesannetele ja kitsaskohtadele, mis on välja toodud Euroopa 2020. aasta strateegias; rõhutab seoses sellega, et struktuurifondide vahendite sihipärane kasutamine oleks laiemal territoriaalse lähenemise kaudu suunatud ka sellele, et tasandada struktuurseid nõrkusi ka tugevates piirkondades; rõhutab siiski, et ühtekuuluvuspoliitika ei ole üksnes Euroopa 2020. aasta strateegia rakendamise vahend ning et ühtekuuluvuspoliitika aluspõhimõtetele keskendumise lisandväärtuseks on Euroopa 2020. aasta strateegia saavutuste säilitamine ka pärast strateegia lõppemist;

10. rõhutab, et ühtekuuluvuspoliitika peab jätkuvalt põhitähelepanu pöörama territoriaalsele ühtekuuluvusele, ja osutab sellele, et Lissaboni lepinguga on majandusliku ja sotsiaalse ühtekuuluvuse eesmärkidele lisatud territoriaalse ühtekuuluvuse eesmärk; märgib, et see eesmärk on jätkuvalt lahutamatu seotud majandusliku ja sotsiaalse ühtekuuluvuse ülesannetega ning tugevdab ühtekuuluvuspoliitika Euroopa lisandväärtust; rõhutab, et territoriaalne ühtekuuluvus on tähtis ka alampiirkondlikul tasandil, eriti linnapiirkondades (raskustes linnaosad, juhitamatu valglinnastumine), seda ka rikkaks peetavates piirkondades;

11. näeb makropiirkondlikes strateegiates – tingimusel et piirkondlikud omavalitsused on kaasatud nende juhtimisse – suurt võimalust kasutada riigiülest potentsiaali, parandada koostööd eri valitsemistasandite vahel ning kasutada ühist lähenemisviisi toime tulemaks ühiste probleemidega, nagu keskkonnakaitse või ressurside kasutamine ja suutlikkuse suurendamine, mis võimaldaks palju tõhusamat, tasakaalustatumat ja säästvat arengut; rõhutab vajadust siduda territoriaalse koostöö programmid tõhusamalt territoriaalsete strateegiatega (näiteks piirkondlikud arengukavad, kohaliku arengu strateegiad ja kohalikud arengukavad); on seisukohal, et olemasolevate toetusmehhanismide parema kooskõlastamisega saab ELi struktuurifonde sihipärasemalt kasutada, ilma et see tähendaks suuremal hulgal vahendite eraldamist neile piirkondadevahelise koostöö valdkondadele; on lisaks seisukohal, et nende strateegiade jaoks ei ole tarvis luua uusi instrumente, rahalisi vahendeid või rakendusstruktuure ning et need ei tohiks mõjutada väiksemate arenguprojektide tarvis piirkondadele antavat rahalist abi; on seisukohal, et makropiirkondlikku lähenemist võiks kasutada ühtekuuluvuspoliitika ja naabruspoliitika vaheliste sidemete tugevdamiseks; julgustab sellega seoses komisjoni ja liikmesriike võtma rohkem arvesse Euroopa Sotsiaalfondi territoriaalset mõõdet, eelkõige mis puudutab juurdepääsu tööturule;

12. kahtleb selles, kas oma rakenduskavad funktsionaalsete geograafiliste üksuste jaoks, nagu omavalitsuste rühmad, kuhu kuuluvad ka kohalikud alad, merealad või jõgede valgalad, annavad lisakasu, eriti juhul, kui puuduvad poliitilised (sh demokraatlikult valitud) organid, millel oleksid piisavad volitused programmide rakendamiseks; nõuab selle asemel makropiirkondlike, suurlinnapiirkondade või loodusgeograafiliste strateegiatega paremat kooskõlastamist valitsustevahelisel tasandil ning nõuab kõnealuste funktsionaalsete geograafiliste üksuste asjaomast arvessevõtmist riikide tegevuskavades eesmärgiga hõlbustada ELi vahendite kasutamist piirkondadevaheliste arenguprojektide tarvis; on seisukohal, et konkreetsed tegevuskavad oleksid võimaluseks nendes piirkondades, kus alampiirkondlik rakendamine annab võrreldes riiklike ja piirkondlike kavadega lisandväärtust ning kus poliitilised organid on sõlminud partnerlusi kavade rakendamiseks; nõuab piiriüleste rühmituste kaasamist piiriüleste programmide rakenduskavade väljatöötamise, lähtudes Euroopa territoriaalse koostöö rühmitusi (ETKR) käsitlevast määrusest;

13. rõhutab linnaalade ja piirkondade – sealhulgas pealinnade ja nende piirkondade – võtmerolli Euroopa 2020. aasta strateegia majanduslike, ökoloogiliste ja sotsiaalsete eesmärkide saavutamisel; toetab seda dünaamilist protsessi, mis käivitati integreeritud linnaprogrammide eelmisel programmitöö perioodil, ning rõhutab käimasolevate katsete olulisust; nõuab integreeritud kohapõhiste arengukavade alusel koostatud näidiskavandite ja -projektide toetamist ning linnade ja nendega funktsionaalselt seotud maapiirkondade vaheliste sidemete vastastikku kasulikku tihendamist; on seisukohal, et nende piirkondade ühtekuuluvuse tugevdamine on eriti oluline selleks, et tegeleda ebasoodsas olukorras kogukondade poolt asustatud piirkondade probleemidega; rõhutab sellega seoses, et suurimad sotsiaalmajanduslikud erinevused esinevad tihti linnade piires ning et ka jõukates piirkondades leidub linnu mahajäänud linnaosade ja vaeste aladega;

Teisipäev, 5. juuli 2011

14. rõhutab, et linnad võivad kasvu keskuste ja kasvumootoritena oluliselt edendada oma piirkonda; rõhutab samas, et maa-asulatel peab partnerluste ja võrgustike edendamise kaudu olema võimalik osaleda antud funktsionaalse geograafilise üksuse integreeritud lahendustes; rõhutab, et suurematel linnakeskustel on eriomased probleemid tulenevalt nende sotsiaalsete, majanduslike ja keskkonnakaitse ülesannete keerukusest; näeb selles kontekstis maapiirkondade ja linnalähedaste piirkondade sisemist potentsiaali, mis pakub arenguvõimalusi ka mujal kui linnastute ümbruses ja suurlinnades; märgib ühtlasi, et eriti ebasoodsas olukorras piirkondade majanduslikku arengut on võimalik edendada, kui asjakohaselt ära kasutada ja toetada maapiirkondade sisemist potentsiaali, sealhulgas nende keskkonnaalaseid ja kultuurilisi väärtusi; on seisukohal, et struktuuri- ja ühtekuuluvuspoliitika kontekstis tuleks maa- ja linnapiirkondade partnerlust suunata rohkem selles suunas, et pakkuda maapiirkondadele sotsiaalsest ja majanduslikust seisukohast samasuguseid arengutingimusi ja elukvaliteeti; kutsub liikmesriike üles, arvestades linnade dünaamilist mõju piirkondade majanduslikule arengule ja ümbritsevate maapiirkondade majanduse stimuleerimisele, tagama vahendid, mida on vaja linnade ja eeslinnade kavade rakendamiseks;

15. lükkab tagasi kohustuslikud kvoodid, mis on mõeldud eriti ESF/ERF programmide alusel riiklike eralduste, kohaliku ja linnade arengu, maapiirkondade ja teiste asunduste liikide või funktsionaalsete piirkondade jaoks, sest nii võib tagada toetuste suurema kriitilise massi; on seisukohal, et toetuskõlblike linnade ja piirkondade kindlaksmääramise nõue juba rakenduskavade tasandil on üks võimalus, mida tuleks eelistada, kui see meetod tagab lisandväärtuse ja abi sihipärasema tõhususe, ning et selle osas tuleb läbi rääkida mitmetasandilise valitsemise põhimõtete alusel; on arvamusel, et selleks tuleks liikmesriikidele ja piirkondadele anda rohkem vastutust korraldada konkurentsi- ja tulemuspõhiseid valikumenetlusi;

16. rõhutab, et struktuuri- ja ühtekuuluvuspoliitikas ei tohi tekkida teatud piirkonnatüüpide ühehülgset eelistamist; nõuab, et maa- ja linnapiirkondade partnerluses nähakse laiemat sotsiaalset, majanduslikku ja keskkonnaalast konteksti;

17. rõhutab, et struktuuri- ja ühtekuuluvusvahendite eraldamisel tuleks arvesse võtta ka Euroopa 2020. aasta strateegia hariduslikke, kultuurilisi ja sotsiaalpoliitilisi ülesandeid, järgides sealjuures aluslepingus sätestatud ELi majandusliku, sotsiaalse ja territoriaalse ühtekuuluvuse üldeesmärki ning subsidiaarsuse põhimõtet; on siiski seisukohal, et vastavate poliitikavaldkondade üldine euroopastamine ebaõnnestuks finantsilistel põhjustel; nõuab seepärast, et rakendataks eeskju loovaid ja kohapõhiseid kohaliku arengu lähenemisviise, järgides seejuures riikliku ja piirkondliku tasandi pädevusi;

18. rõhutab samuti, et ühtekuuluvuspoliitika ei või muutuda abivahendiks või instrumendiks valdkondlike küsimuste jaoks, nagu teadus- ja arenduspoliitika, tööstusinnovatsioon, võitlus kliimamuutuste vastu, sest see ähmastaks põhieesmärki ja takistaks selle poliitika kasutamist piirkondade arengupotentsiaali edendamiseks, mis on olulise tähtsusega, et lähendada kõige ebasoodsamaid piirkondi kõige enam arenenud piirkondadele;

19. nõuab, pidades silmas vajalikku üleminekut taastuvatele energiaallikatele ja kliimaalaseid arutelusid, et ühtekuuluvuspoliitika aitaks suuremal määral kaasa keskkonnatehnoloogia ja taastuvenergia kiiremale väljarendamisele; on seisukohal, et kui programmidel on piisavalt rahalisi vahendeid ning taastuvenergiade keskendumine loob ELi lisandväärtust, peaks see olema üks prioriteete, mis põhineb detsentraliseeritud energiavarustuse kavadel, mis hõlmavad tõhusaid energia salvestamise tehnoloogiaid piirkondades; pooldab piirkonna majanduse potentsiaali kasutamist selles vallas;

20. näeb struktuurifondide võimalusi toetada investeringuid energiainfrastruktuuri, kuigi toetust tuleks anda üksnes piirkondades, kus poliitilistel või geograafilistel põhjustel on märkimisväärselt piiratud energiavarustuse turumajanduslikud lahendused; nõuab lisaks, et struktuurifondidest toetuse saamine oleks alati seotud tingimusega, et tugevdatakse energia siseturgu ja varustuskindlust ning varude majandamisel peetakse kinni mitmetasandilise valitsemise põhimõttest;

Teisipäev, 5. juuli 2011

21. on ühtlasi seisukohal, et ühtekuuluvuspoliitika raames on vaja täita lüngad ja jagu saada pudelikaeltest üleeuroopalise transpordivõrgu tähtsamatel põhiliinidel, eelkõige seni selles osas unarusse jäetud piirialadel;

22. rõhutab, et üleeuroopalistel transpordivõrkudel on Euroopa piirkondade ühtekuuluvuse jaoks otsustav tähtsus ja seetõttu tuleb üleeuroopalise infrastruktuuri (TEN), meremagistraalide ja tähistatud E-maanteed väljaehitamist hoogustada ning parandada nende juurdepääsu, eelkõige piirialadel ja äärepoolseimates piirkondades; nõuab kõigi vajalike meetmete võtmist, et tagada prioriteetsete TEN-T projektide piisav rahastamine ja õigeaegne rakendamine; teeb ettepaneku, et teatavaid piiriüleseid infrastruktuure käsitletaks prioriteetsete projektidena, mis on abikõlblikud eesmärkide 1, 2 ja 3 raames, ning nõuab, et kindlasti peaks piirkondlikul tasandil olema õigus teha esialgne ettepanek seda laadi meetme võtmiseks ning piirialad ja kohalikud omavalitsused kaasataks võrdsetel alustel planeerimisse;

23. julgustab kohaldama liikmesriikide vahendeid, kuna sellised meetmed loovad lisandväärtust, tugevdades piirkondlikku lähenemist ja territoriaalset ühtekuuluvust ning arendades selliseid tegevusi nagu turism, mis on olulised äärepoolseimates piirkondades, näiteks saartel;

24. toetab majandusarengut ja tööhõivet VKEdes ja mikroettevõtetes; palub seetõttu, et Euroopa väikeettevõtlusalgatuse „Small Business Act” aluseks olevaid põhimõtteid, sh „kõigepealt mõtle väikestele” ja „ainult üks kord”, käsitletaks ühtekuuluvuspoliitika alusena, ning on seisukohal, et neid põhimõtteid peaksid liikmesriigid ja piirkonnad oma tegevuskavade kindlaksmääramisel kohaldama;

Programmitöö eesmärgid ja raamistik

25. rõhutab, et ELi 2020. strateegia põhielemendid (innovatsioon, haridus ja koolitus, energia, keskkond, tööhõive, konkurentsivõime, kvalifikatsioon, vaesuse vastu võitlemine) on juba ühtekuuluvus- ja struktuuripoliitika koostisosaks; on seisukohal, et Euroopa 2020. aasta strateegia ülesandeid saab väga hästi integreerida kolme eesmärgiga (lähenemine, piirkondlik konkurentsivõime ja tööhõive ning Euroopa territoriaalne koostöö), mis on oma tõhusust tõestanud;

26. rõhutab, et majanduskasvu võivad soodustada investeeringud innovatsiooni ja haridusse; rõhutab siiski, et seda peavad tõhusalt toetama vastav infrastruktuur (transport, lairibainternet, energeetika) ja sobivad institutsioonid (tasakaalustatud segu avaliku sektori investeeringutest ja fiskaalpoliitilisest konsolideerimisest makromajanduslike meetmete puhul, e-valitsuse teenused, piiriülene õppimine);

27. on seisukohal, et põhilise infrastruktuuri arendamist tuleb samuti pidada Euroopa 2020. aasta strateegiaga kooskõlas olevaks, sest alles siis, kui lähenemispiirkondadel on konkurentsivõimelised transpordi-, energia- ja sidevõrgud ning jäätmekäitluse infrastruktuur, on neil võimalik kaasa aidata Euroopa 2020. aasta eesmärkide saavutamisele, seepärast tulebki kõige nõrgematele ja haavatavamatele piirkondadele lubada teatavat paindlikkust nende eesmärkide tõlgendamisel;

28. rõhutab, et Euroopa Sotsiaalfond on Euroopa 2020. aasta strateegia sotsiaalmõõtmte rakendamise kõige olulisem vahend ning et fondi kaudu saab märkimisväärselt kaasa aidata selle strateegia esmatähtsate eesmärkide täitmisele, milleks on tööhõive, üleminek jätkusuutlikule majandusele, koolist väljalangemise vähendamine, võitlus vaesuse, diskrimineerimise ja sotsiaalse tõrjutuse vastu ning lahenduste leidmine erinevatele sotsiaalsetele probleemidele, millega inimesed kokku põrkavad; rõhutab sellega seoses, et SWOT-analüüsis oleks SKP kõrval kasu ka muudest sotsiaalsetest näitajatest;

29. on seisukohal, et ESF on ühtekuuluvuspoliitika jaoks äärmiselt oluline ja fondil on potentsiaali suurendada ühtekuuluvuspoliitika panust Euroopa 2020. aasta eesmärkide täitmise, sealhulgas jätkusuutliku majanduskasvu valdkonnas, toetades VKEsid keskkonnahoidlikele töökohtade loomisel;

Teisipäev, 5. juuli 2011

30. on seisukohal, et võitlus tööturul esineva diskrimineerimisega, olgu see siis seotud soo, seksuaalse sättemuse, etnilise päritolu, vanuse, puude või elukohaga, on tõeliselt võrdsete võimaluste edendamiseks äärmiselt oluline; märgib, et naiste tööhõive määra tõstmine on Euroopa 2020. aasta strateegia tööhõive eesmärgi saavutamiseks ülioluline ja seetõttu on vaja igakülgset tegeleda tõketega, mis takistavad naiste tööturul osalemist;

31. on seisukohal, et SKP peab jääma põhikriteeriumiks, mille alusel kindlaks määrata kõige kõrgemat toetust saavad piirkonnad (need, kus SKP inimese kohta on alla 75 % ELi keskmisest) ja vajaduse korral ühtekuuluvuspoliitika sihtriigid (kus kogurahvatulu inimese kohta on alla 90 % ELi keskmisest); on seisukohal, et pädevatele riiklikele ja piirkondlikele asutustele tuleks jätta võimalus kasutada asjaomasel otsustamistasandil iga eesmärgi jaoks ja geograafilist kontsentratsiooni arvestades lisanäitajaid, milles lepatakse kokku arengu ja investeringute partnerluslepingutes ning mille abil hinnata sotsiaalseid, majanduslikke, keskkonnalaseid, demograafilisi ja geograafilisi probleeme;

32. nõuab, et ühtekuuluvuspoliitika oleks endiselt Lissaboni lepingu kohaselt suunatud esmajärjekorras kõige mahajäänumate piirkondade abistamiseks; rõhutab, et kõige enam abivajavatele piirkondadele tuleb eesmärgi 1 (lähenemine) raames antavatest vahenditest eraldada asjakohane osa, mis vastab nende arengu-probleemide tõsidusele;

33. nõuab toetusperioodide piiramist nende piirkondade puhul, mis ei suuda pärast mitut programmi-perioodi maksimaalsele abile vaatamata ilmutada oma majandusliku, sotsiaalse ja ökoloogilise olukorra mingitki märkimisväärset paranemist;

34. kutsub komisjoni üles esitama ettepaneku järgmise programmitöö perioodi kestuse kohta, et tagada kohandatava, kindla ja proportsionaalse üleminekuabi andmine piirkondadele, mis ei kuulu enam lähenemise eesmärgi alla, et tegeleda nende eriolukorraga, ning piirkondadele, mille SKP elaniku kohta on 75 % kuni 90 % ELi keskmisest, luues selleks uue vahekatte, et vältida piirkondade ebavõrdset kohtlemist, vaatamata nende sarnasele olukorrale; on seisukohal, et see erikord peaks asendama praeguse toetuste järkjärgulise kaotamise ja kasutuselevõtu süsteemi ning looma õiglase süsteemi, mille abil paremini võidelda majandus- ja finantskriisi negatiivsete mõjudega piirkondadele ning ühtlasi tugevdada õiglust ja solidaarsust, mis on ühtekuuluvuspoliitika põhiväärtused; rõhutab, et neid järgmise programmitöö perioodiks mõeldud üleminekumeetmeid ei tohiks kehtestada nende piirkondade arvelt, keda praegu toetatakse lähenemise (eesmärk 1) ja konkurentsivõime (eesmärk 2) või Euroopa territoriaalse koostöö eesmärgi (eesmärk 3) alusel;

35. nõuab, et tugevdataks eesmärki 2 (piirkondlik konkurentsivõime ja tööhõive) tema horisontaalse olemuse kaudu, et saavutada tulemusi konkreetsete ELi prioriteetide osas, nagu VKEde toetamine, keskkonnanahoidlikud uuendused, kohalik majandus, haridus ja koolitus, infrastruktuur, kestlik liikuvus, taastuvenergia ja energiavarustus, ressursitõhusus ja sotsiaalne kaasatus; rõhutab, et alal tuleb hoida ja edasi arendada end õigustanud süsteemi, mis võimaldab enam arenenud piirkondadel kõrvaldada piirkondlikke struktuurilisi nõrkusi, vähendada piirkondlike erinevusi, aidata kaasa ühiste Euroopa eesmärkide saavutamisele ning lahendada eesseisvaid probleeme, kui kasutatakse struktuure, mis suudavad muutuvatele tingimustele paindlikult reageerida, nagu näiteks innovatsiooniklastrid ja konkursid toetusraha saamiseks neis piirkondades; nõuab piirkondades, mida on rängalt mõjutanud struktuurilised muutused, lisameetmeid, mis võivad aidata parandada sotsiaalmajanduslikku ja infrastruktuuri olukorda; märgib sellega seoses, et strateegiad tuleb kavandada piisavalt paindlikult, et saaks käsitleda iga piirkonna probleeme ja eripärasid;

36. nõuab meetmeid tagamaks, et enam arenenud piirkonnad suudaksid oma sotsiaalset ja majanduslikku kapitali ajakohastada ning lahendada probleemid seoses konkreetsete vajakajäämistega ja ebapiisava majandusarenguga;

37. on kindlal seisukohal, et jõupingutusi täitmaks eesmärki 3 (Euroopa territoriaalne koostöö) on vaja suurendada ELi kõigil sisepiiridel ja sellise koostöö kõigil kolmel tasandil (piiriülene, piirkondadevaheline ja riikidevaheline), ning nõuab struktuurifondide vastava osa tõstmist 7 %-le; nõuab, et vahendite eraldamisel

Teisipäev, 5. juuli 2011

igale territoriaalse koostöö programmile lähtutaks ühtlustatud kriteeriumidest, et iga geograafilise territooriumi ja asjaomase piirkonna vajadusi ja eripärasid saaks strateegiliselt ja integreeritult lahendada; rõhutab piirialade tähtsust Euroopa 2020. aasta strateegia eesmärkide saavutamisel; on seisukohal, et vaja on parandada kooskõlastamist üleeuroopaliste võrkude, eelkõige transpordi- ja energiavõrkude, ning piiriülese infrastruktuuri vahel ning suurendada toetusi neile võrkudele kooskõlas Euroopa prioriteetidega, ning nõuab rahastamise vastavat suurendamist kõigi piirialade jaoks; nõuab, et proportsionaalsuse põhimõtte alusel lihtsustataks rakenduseeskirju, mida kohaldatakse eesmärgi 3 programmide suhtes, ning töötatakse välja ühised abikõlblikkuse eeskirjad – need on kõnealuste programmide tõhusamaks ja nähtavamaks muutmise eeltingimused; rõhutab, et kohalikud otsustajad on vaja tihedalt kaasata, sest ainult nii on võimalik programme ellu viia;

38. on seisukohal, et Euroopa territoriaalse koostöö rühmitused kujutavad endast ainulaadset, väga väärtuslikku territoriaalse juhtimise vahendit, mis vastab struktureeritud koostöö vajadustele ja mida tuleb edendada kui piiriülese juhtimise süsteemide loomise tööriista, mille abil tagatakse iversevastutus eri poliitikasuundade eest piirkondlikul ja kohalikul tasandil;

39. lükkab tagasi absoluutselt kõik ühtekuuluvuspoliitika liikmesriikide pädevusse viimise või valdkondadevahelise jaotamise ettepanekud; on seisukohal, et uued temaatilised fondid (kliima, energia, liiklus) kahjustaksid liikmesriikidega koostöös toimuva halduse põhimõtet, mis on end õigustanud, ja integreeritud arenguprogramme ning ohustaksid sünergiate kättesaadavust ja sekkumiste mõjusust ning seega piirkondliku koostöö panust ELi 2020. aasta eesmärkide saavutamisel;

40. toonitab, et Euroopa Sotsiaalfond peab jääma ühtekuuluvuspoliitika osaks, sest ainult sellisel juhul saab välja töötada ja rakendada majandus- ja sotsiaalprobleemide lahendamiseks ette nähtud integreeritud strateegiaid;

41. toetab komisjoni eesmärki tagada tugevam, tõhusam ja nähtavam Euroopa Sotsiaalfond; kutsub seepärast komisjoni ja liikmesriike üles jõudma kokkuleppele läbirääkimistes, mis puudutavad Euroopa Sotsiaalfondi osamaksu suurust struktuurifondides;

42. on seisukohal, et ESFi tõhusust tuleks suurendada esmajoones stiimulite, mitte karistuste abil;

43. rõhutab, et majanduskriisi tõttu on muutunud veelgi hädavajalikumaks võtta meetmed valdkondades, millega tegeleb Euroopa Sotsiaalfond, eelkõige selleks, et edendada tööhõivet, kutsealast ümberpaigutamist, sotsiaalset kaasatust ja vaesuse vähendamist;

44. rõhutab asjaolu, et ESF pakub üliolulist tuge tööturupoliitikale, näiteks ennetavale ja kohalikule poliitikale, ja poliitikale, mille eesmärk on aidata noortel tööturule siseneda ning võidelda töötusega; toonitab asjaolu, et liikmesriigid peaksid kasutama ESFi, et investeerida uutesse oskustesse, haridusse (sh väikelaste haridus), elukestvasse õppesse, ümberõppesse ja kutsealase ümberpaigutamise tegevusse, ja rõhutab, et fond etendab olulist osa sotsiaalse kaasatuse kõikide tahkude tõhustamisel, sealhulgas ebasoodsas olukorras ja haavatavate rühmade jaoks;

45. palub komisjonil intensiivistada ESFi meetmeid, mille eesmärk on edendada integratsiooni tööturuga; ergutab liikmesriiki investeerima väikelastesse hariduse kaudu ning hiljem looma kohalikel ja piirkondlikel töövõimalustel rajanevat koolinõustamist ning elukestvat koolitust, et aidata töötajail kohandada oskusi vastavalt tööturu vajadustele, rakendades samaaegselt meetmeid, et võidelda noorte töötusega ning tegeleda nn töötavate vaeste probleemiga, ja luues spetsiaalselt kohandatud programme, aitamaks ebasoodsas olukorras ja haavatavaid rühmi, näiteks romasid, rändajaid, puudega isikuid ja koolist väljalangenuid, et edendada Euroopas tulemuslikku ja kaasavat kasvu ning teadmusepõhist majandust;

Teisipäev, 5. juuli 2011

46. kutsub üles rohkem keskenduma ja andma täiendavat tehnilist toetust neile üksustele, mida mõjutab sügav vaesus ja kus enamus- ja vähemuskultuuride koosseksisteerimine allpiirkondlikel tasanditel põhjustab tihti pingeid; on seisukohal, et sellised allpiirkondlikud üksused võivad kergesti jääda sügava vaesuse lõksu, seistes silmitsi segregatsiooniga isegi sellistes piirkondades, mis keskmiste statistiliste näitajate järgi ei pruugi olla tingimata mahajäänud; märgib, et selliste allpiirkondlike üksuste arendamiseks tuleb teha keskendunud jõupingutusi;

47. väljendab heameelt asjaoluga, et toetusperioodi 2007–2013 tarbeks on mõningates liikmesriikides esmakordselt koostatud ka ESFi jaoks sihtterritooriumideülene rakenduskava;

48. toonitab asjaolu, et tänapäeval on endiselt oluline ühenduse algatuse EQUAL hindamatu kogemus, eelkõige seoses kohalike ja piirkondlike meetmete ühendamise ja parimate tavade vahetamisega kõikjal ELis;

49. juhib tähelepanu sünergiale, mis on saavutatav kohaliku ja piirkonna arengu integreeritud lähenemisviisi abil, eelkõige Euroopa Sotsiaalfondi sidumisel Euroopa Regionaalarengu Fondiga, ning nõuab ühiseid abikõlblikkuse eeskirju ning et võimalust kasutada mõlema fondi vahelist ristrahastamist, pidades eelkõige silmas kohapõhist integreeritud arenguplaneerimist, suurendataks ja lihtsustataks; toetab mitmest fondist rahastatavate rakenduskavade kasutuselevõttu, mis lihtsustaks terviklikke lähenemisviise; kutsub samuti üles looma paremat sünergiat Euroopa Arengufondi ja Euroopa Regionaalarengu Fondi vahel;

50. nõuab sünergia suurendamiseks valdkondlike poliitikasuundade (transport, energia, teadustegevus, keskkond, haridus) paremat integreerimist ühtekuuluvus- ja struktuuripoliitikaga, et saavutada suurem mõjus ja parem koordineerimine struktuurifondide, konkurentsivõime ja uuendustegevuse raamprogrammi ning teadus- ja arendustegevuse raamprogrammide vahel; teeb ettepaneku, et mitmest fondist rahastatav planeerimine võiks aidata kaasa ühtsemale lähenemisviisile ja suurendada kõnealuste eri fondide vahelist vastastikust mõjusust; on arvamusel, et riiklikud ja piirkondlikud arengupartnerlused on asjakohane vahend eri poliitikasuundade koondamiseks; toonitab sellega seoses vajadust määrata selged eesmärgid ja hinnata nende eesmärkide saavutamist liikmesriikides;

51. teeb ettepaneku, et teadus- ja arengupoliitika muudetakst territoriaalseks; rõhutab seepärast ühtekuuluvuspoliitika ning teadustöö ja innovatsioonipoliitika kohandamise tähtsust piirkondade konkreetsete vajadustega, sest piirkondlike ja kohalike ametiasutuste tihedam kaasamine regionaalarengu fondidesse ning teadustöö ja innovatsiooniprogrammide kujundamisse ja rakendamisse muutub väga oluliseks, sest on võimatu rakendada sama arengustrateegiat kõigis piirkondades;

52. nõuab ühist strateegilist raamistikku ERFi, ESFi, Ühtekuuluvusfondi, raamprogrammide, Maaelu Arengu Euroopa Põllumajandusfondi (EAFRD) ja Euroopa Kalandusfondi jaoks 2013. aasta järgseks rahastamisperioodiks; on seisukohal, et ühtlustatud reguleerivat lähenemisviisi (haldus, abikõlblikkus, auditeerimine, aruandluse eeskirjad) tuleb veelgi tugevdada ühise raammäärusega; rõhutab sellega seoses eri fondide ladusa koostoitimise tähtsust tulemuste saavutamiseks; kutsub komisjoni üles tegema vastavaid kohandusi, et asjaomased fondid saaksid võimaluse korral üksteist täiendada;

53. nõuab, et nõukogu ja parlament võtaksid vastavalt ELi toimimise lepingu artiklil 117 põhinevale seadusandlikule tavamenetlusele vastu uue ühise strateegilise raamistiku;

54. on seisukohal, et Euroopa Sotsiaalfond tuleb lisada ühisesse strateegilisse raamistikku, säilitades siiski selle konkreetse töökorra ja sätted ning tagades piisavad vahendid; kutsub komisjoni üles tugevdama ESFi rolli, muutma seda nähtavamaks ning lihtsustama eelarvekontrollikorda, kehtestades korraldusasutusele ja eelarvekontrolli osakondadele lihtsa ja tulemusliku koostöökorra;

Teisipäev, 5. juuli 2011

55. teeb sellega seoses ettepaneku kaaluda piirkondlike EAFRD-programmide (olemasolevad teljed 3 ja 4) uuesti ühendamist; on siiski vastu sellele, kui niisuguse uuesti ühendamisega kaasneb ERFi ja EAFRD eelarve vähendamine; nõuab, et liikmesriikidele ja piirkondadele nähtaks ette siduvad eesmärgid, et kehtestada ELi struktuurifondidele ja maaelu arengu piirkondlikele programmidele ühtlustatud haldusstruktuurid;

56. nõuab välispiiridel tehtavat piiriülest koostööd käsitlevate õigusaktide ning kehtiva Euroopa naabrus- ja partnerlusinstrumendi (ENPI) läbivaatamist, et integreerida asjaomased fondid eesmärgiga 3 (Euroopa territoriaalne koostöö);

57. tunneb heameelt ELi ja liikmesriikide vaheliste arengu ja investeeringute partnerluslepingute eesmärkide üle, mida komisjon esitab varem liikmesriikide poolt ettevalmistatud riiklike strateegiliste raamistike asemel; nõuab peamiste investeerimisprioriteetide kehtestamist, et rakendada ELi 2020. aasta strateegiat ja teisi sel etapil seatavaid ühtekuuluvuspoliitika alaseid eesmärke; on arvamusel, et asjassepuutuvate tasandite vaheline konkreetne pädevuste jaotus tuleb selgeks teha võimalikult kiiresti ning nõuab subsidiaarsuse põhimõttele vastavat riiklike või piirkondlike ja kohalike pädevuste säilitamist; nõuab selget partnerite asjakohase kaasamise kohustust arengu ja investeeringute partnerluslepingutesse;

58. toetab rakenduskavade säilitamist kui tähtsaimat vahendit strateegiliste dokumentide elluviimiseks seoses konkreetsete investeerimisprioriteetidega; nõuab sellega seoses selgeid ja mõõdetavaid eesmärke;

59. nõuab piirkondlike ja kohalike ametiasutuste ja vastavate ühenduste kohustuslikku osalemist vastavalt iga liikmesriigi põhiseaduslikele ja institutsioonilistele süsteemidele ühtekuuluvuspoliitika rakendamise kõikides etappides (arengu ja investeeringute partnerluslepingute ja tegevuskavade strateegiline kavandamine, koostamine ja vastavad läbirääkimised, järelevalve ja hindamine) struktuuril ja süstemaatilisel viisil; peab struktuurifondide käsitlevate õigusaktide vastavaid sätteid hädavajalikuks;

60. on arvamusel, et iga tulevane ESFi vahendite kasutamise strateegia on tulemuslikum, kui sellesse on kaasatud valitsemise piirkondlikud ja kohalikud tasandid, mis on võimelised strateegilisi eesmärke määratlema piirkondlikest eripäradest lähtuvalt, seda ka struktureeritud dialoogi abil kõikide sidusrühmadega;

61. toetab komisjoni kavandatavat temaatiliste prioriteetide süsteemi; juhib tähelepanu asjaolule, et mida madalam on liikmesriikide või nende piirkondade arengutase, seda laiahaardelisemalt peab olema prioriteetide nimekiri, pidades silmas arvesse võetavaid eriomaseid regionaalarenguvajadusi ja tagades samas, et selline temaatiline lähenemisviis struktuuri- ja ühtekuuluvusfondide kavandamisele ei tohi rakendamisel kahjustada terviklikku kohapõhist lähenemisviisi;

62. nõuab, et liikmesriigid –juhul, kui teatavad kohustuslikud prioriteetid kehtestatakse kõikidele liikmesriikidele – lisaksid oma prioriteetide hulka innovatsiooni, infrastruktuuri, transpordi ja loodusvarade majandamise valdkonnad, jättes siiski teataval määral paindlikkust valikute tegemisel, arvestades programmide ulatust, iga piirkonna stardipositsiooni ja saavutatavaid eesmärke, et kohandada need prioriteetid iga piirkonna konkreetsetele vajadustele; rõhutab seoses sellega, et innovatsiooni tuleb mõista siin laiemalt, lähtudes juhtalgatusest „Innovaatiline liit”; märgib, et VKEd on ELis uute töökohtade peamiseks allikaks ja uute äriideede loojad; toonitab, et VKEde toetust tuleb jätkata ja tugevdada, arvestades olulist rolli, mida nad võivad etendada Euroopa 2020. aasta strateegia rakendamisel; rõhutab, et seoses innovaatilise liiduga tuleb kohaldada innovatsiooni mõiste laia käsitlust ja et VKEde juurdepääsu rahastamisele tuleb jätkuvalt lihtsustada; rõhutab, et teised prioriteetid pakutakse välja ja viiakse ellu vabatahtlikult ja kooskõlas subsidiaarsuse põhimõttega; nõuab, et kavandatavad prioriteetid hõlmaksid energiat, haridust ja koolitust ning vaesuse vastu võitlemise meetmeid;

Teisipäev, 5. juuli 2011

63. nõuab viivituste vältimist programmiga alustamisel ja põhimõtteliselt kiiremat otsustus- ja hindamisprotsesside läbiviimist; rõhutab, et see on väga tähtis eelkõige väikese ja keskmise suurusega ettevõtete jaoks; nõuab samuti asjaomastele haldusasutustele kättesaadava tehnilise varustustuse täiustamist ning et need asutused oleksid omavahel tihedamini seotud, avaldamisnõuded vähendatud ning pakkumiskutsete ja taotluste tähtajad märkimisväärselt lühendatud; palub komisjonil hinnata, kas oleks võimalik rajada pilootpiirkonnad, et katsetada enne määruse kohaldamist ülejäänud piirkondadele uusi eeskirju väiksemas ulatuses, et tuvastada võimalikke probleeme, mis nende rakendamisega seoses tekkida võivad;

Stiimulid, tingimused, tulemustele suunatus, kaasrahastamine, rahastamisvõimalused

64. nõuab, et arengu ja investeringute partnerluste raames toimuks rahastamine teatavate konkreetsete tingimuste alusel, mis määratakse kindlaks komisjoni ja liikmesriikide vahelises dialoogis; on seisukohal, et eelnevalt kindlaks määratud tingimused peavad kohustama liikmesriike võtma ette reforme, et tagada rahaliste vahendite tõhus kasutamine ühtekuuluvuspoliitikaga otseselt seotud valdkondades, et vajaduse korral tuleks liikmesriikidelt nõuda nende täitmist, ja et rahaliste vahendite andmine peab sõltuma nimetatud tingimustest; nõuab, et rakenduskavades osalejatel oleks võimalik kõnealuseid tingimusi mõjutada; peab õiglaseks, et sellised tingimused peaksid hõlmama eelkõige kehtivate ELi õigusaktide (nt hinnakujunduse, hankemenetluste, transpordi, keskkonna, tervishoiu valdkondades), täielikku rakendamist, et ennetada eeskirjade eiramist ja tagada efektiivsus; lükkab siiski tagasi selliste tingimuste kehtestamise, mis nõuavad liikmesriikidelt põhjalikke sotsiaal- ja majandusreforme; kõigis tingimustes tuleb täielikult järgida subsidiaarsuse ja partnerluse põhimõtet;

65. on seisukohal, et uued tingimused ei tohiks osalejatele täiendavat halduskoormust põhjustada; julgustab püsivate, standardsete tingimuste süsteemide väljatöötamist Euroopa Regionaalarengu Fondi ja Euroopa Sotsiaalfondi tarbeks, mis on objektiivselt hinnatavad;

66. on arvamisel, et komisjon vastutab tingimuste kehtestamise ja rakendamise järelevalve eest ning teeb ettepaneku liikmesriikide ja nende piirkondade vastavate tegevuskavade kohta;

67. tunneb heameelt komisjoni poolt ette nähtud ühtekuuluvuspoliitika tugevama tulemustele suunatuse üle, milleks määratakse eelnevalt kindlaks asjakohased eesmärgid ja näitajad; rõhutab, et sellised näitajad peavad olema loetud, selgelt määratletud, mõõdetavad ja rahaliste vahenditega otseses põhjuslikus seoses, ja et need tuleb kehtestada kokkuleppes liikmesriikide või piirkondadega; on siiski arvamisel, et kõik tõhususe mõõtmiseks esitatud vahendid ja kriteeriumid peaksid jätkuvalt põhinema programmide kvalitatiivsel visioonil;

68. on arvamisel, et näitajad, mille alusel antakse struktuurifondidest ja Ühtekuuluvusfondist piirkondlike toetusi, peavad põhinema Eurostati kõige värskeimatel statistilistel andmetel, et maksimaalselt arvestada kriisi mõju piirkondade majandusele ja ühiskonnale;

69. kutsub üles tõstma ESFi tulemuslikkust ja läbipaistvust tulemustele suunatud meetmete abil ning peab seetõttu vajalikuks eelnevalt määratleda selged ja mõõdetavad eesmärgid ja tulemusnäitajad, mis on otseselt seotud rahastamise eesmärgiga ja mis mõõdvad eelkõige vaesuse ja sotsiaalse tõrjutuse vastase võitluse ning kvaliteetsele tööturule kaasamise tulemusi; on arvamisel, et kõnealuste eesmärkide ja näitajate kehtestamisel tuleb kaasata huvirühmad kõigil valitsemise tasanditel, ja et näitajad tuleb enne rahastamist õigeaegselt ja selgelt määratleda, et nii liikmesriigid kui ka komisjon saaksid tulemusi hinnata ja kasutada saadud kogemusi kavandamise järgmises etapis; toetab komisjoni ettepanekut seada ESFi raha eraldamine sõltuvusse sellele eelnevalt tingimuste täitmisest, sealhulgas tingimusest võtta üle ELi õigusaktid ja ELi eesmärgid, mis on ESFi

Teisipäev, 5. juuli 2011

meetmete tulemuslikkuse ning struktuurireformide ja piisava haldussuutlikkuse seisukohast vältimatult vajalik; rõhutab, et tulemustele suunatus ei tohi kaasa tuua väikese abi saajate ebasoodsasse olukorda sattumist ega tekitada nende jaoks uusi juurdepääsutõkkeid või riske;

70. peab avaliku ja erasektori kaasrahastamist üheks peamiseks ühtekuuluvuspoliitika põhimõtteks; nõuab ELi rahastamise ülemmäära läbivaatamist, mis peaks rohkem arvestama piirkondliku arengutaseme, Euroopa lisandväärtuse ja meetmete liike ning mida tuleks vastavalt tõsta või alandada;

71. kutsub liikmesriike ja nende piirkondi üles planeerima kaasrahastamisvahendeid ettenägelikult ja tugevdama neid finantskorralduse abil;

72. nõuab seoses otseste tegevustoetustega ettevõtjatele selle asjaoluga arvestamist, et ühtekuuluvuspoliitika rahastamine ei pruugi mõjutada äriühingute – ja eelkõige suuremate äriühingute – otsuseid avada tehaseid teatavas kohas, vaid pigem sattuda nende äriühingute taskusse, kes on sellised otsused juba teinud (ballastkahjum), ja nõuab seetõttu suurte eraettevõtjatele toetust investeeringuteks uurimis- ja arendustegevusse või varasemast rohkem toetuse kaudset pakkumist infrastruktuuri rahastamisena; nõuab samuti selgete sätete lisamist üldisesse struktuurifondide määrusesse, mis välistab igasuguse ELi toetuse ümberpaigutamisele ELi piires ja alandab tunduvalt ümberpaigutamiste investeeringute kontrollikünnist, jättes suured ettevõtjad otsetoetuste saajate seast välja ning kehtestades toimingutele 10-aastase piirangu;

73. tunnistab uute rahastamisvahendite võimendavat mõju ja investeerimist mobiliseerivat potentsiaali, pooldab üldiselt suuremat laenu rahastamist ja nõuab käibevahendite kasutamise laiendamist nendele toetatavatele valdkondadele, mis osutuvad asjakohaseks; nõuab sel eesmärgil korra lihtsustamist ja suuremal määral õiguskindlust rahastamisperioodi jooksul, samuti ELi registri loomist, mis näitab, millistele projektidele antakse laenu ja millistele toetust; nõuab vahendite kohandatavust, et tagada nende elujõulisus ja teostatavus kõigis piirkondades ja linnades; on seisukohal, et hiljemalt pärast rahastamisperioodi peaks vastutus rahaliste vahendite kasutamise eest üle minema riiklikule või projektipõhisele tasandile; märgib, et käimasoleva perioodi jooksul ei võtnud kõik liikmesriigid vastu detsentraliseeritud lähenemisviisi rahastamisvahendite, nt JESSICA, käsitlemise suhtes; rõhutab vajadust anda linnadele otsene juurdepääs;

74. toonitab, et toetuste jagamine peab alati jääma üheks võimaluseks ja kohalikud osalejad peavad vastutama kõige paremini sobiva rahastamisvahendite kombinatsiooni kasutamise eest vastavalt piirkondlikele vajadustele;

75. on arvamusel, et Euroopa Investeerimispank peab üleeuroopalise transpordivõrgu (TEN) infrastruktuuri rahastamisel asuma tugevamale positsioonile; nõuab suurema osakaalu andmist iseseisvalt tegutsevale avaliku ja erasektori partnerlusele; on põhimõtteliselt arvamusel, et Euroopa Parlamendil on suur vastutus seoses läbipaistvuse tagamisega ning otsustus- ja kontrolliülesannetega;

76. tunneb heameelt EIP ja komisjoni tulemusliku koostöö üle kolme ühisalgatuse – JESSICA, JEREMIE ja JASMINE – rakendamisel, mis peaks suurendama ühtekuuluvuspoliitika tõhusust ja tulemuslikkust ning parandama struktuurifondide tööd; kutsub komisjoni üles võtma jätkuvalt aktiivselt vastu ühisalgatusi Euroopa Investeerimispannangaga, eelkõige ühtekuuluvuspoliitika valdkonnas ning VKEde rahalise toetamise tagamiseks;

77. peab piirkondlikul alamtasandil antavaid üldisi toetusi Euroopa regionaalpoliitilistele eesmärkidele vastavaks sobivaks sõltumatute innovatsioonistrateegiatega vahendiks;

78. lükkab siiski üldiste toetuste kvoodid või kohustused tagasi, sest need võiksid nurjata üldiste prioriteetide kehtestamise, mis on kohandatud piirkondade vajadustele;

Teisipäev, 5. juuli 2011

Eelarve, finantsmenetlused, bürokraatia vähendamine, eelarvedistsipliin, finantskontroll

79. on seisukohal, et ühtekuuluvuspoliitika seitsmeaastased programmiperioodid on ennast tõestanud ja need tuleks säilitada vähemalt kuni järgmise programmiperioodi lõpuni (2020); nõuab siiski peamiste tingimuste kiiremat strateegilist kordushindamist, et EL saaks erakorralistele sündmustele (nt finantskriis, energiakriis, looduskatastroofid) veel kiiremini ja paindlikumalt reageerida;

80. toonitab siiski, et ELi eelarve oma praeguse ülesehitusega ja fondimäärustel põhinev vahendite eraldamise mehhanism on ennast ühtekuuluvuspoliitika ja eelkõige struktuuripoliitika rakendamisel õigustanud, ja seega tuleks muuta ainult seda korda, mis ei toimi või on vastuolus finantsmäärusega; toetab sellega seoses komisjoni ettepanekuid kõiki regionaalarenguks kasutatavaid фонде reguleerivate eeskirjade ühtlustamise kohta; nõuab siiski, et kehtestatud, kindla ja usaldusväärse struktuuri iga väikseimagi kohanduse korral tuleb toimida äärmiselt ettevaatlikult, et vältida haldamise eest vastutavate riiklike ja piirkondlike haldus- asutuste töös esinevaid häireid ja ebakindlust ning suuremat koormust abisaajate jaoks, eelkõige väikestruktuuriliste ja vähese võimsusega abisaajate puhul;

81. peab ELi 2020. aasta strateegia eesmärkide integreerimist olemasolevate eemärgi- ja fondisüsteemidega teostatavaks; lükkab tagasi ELi eelarve mis tahes jagamise mõttelistesse rubriikidesse „arukas“, „kaasav“ või „jätkusuutlik“ kasv, samuti ühtekuuluvuspoliitika killustamise mitmesuguste eelarvejagude vahel; on arvamusel, et sel poliitikal peaks ELi eelarves olema oma rubriik;

82. leiab, et 2013. aasta järgne ühtekuuluvuspoliitika suudab anda veelgi suurema panuse ELi piirkondade edaspidisesse ja jätkusuutlikkusse arengusse ning on otsustava poliitikavaldkond, kus rakendatakse ELi 2020. aasta strateegiat sektoriülel, ja nõuab seepärast vähemalt samas ulatuses eelarveassigneeringuid;

83. tuletab meelde, et Euroopa Kontrollikoda on osutanud juba aastaid sellele, et maksete veamäär on ühtekuuluvuspoliitika valdkonnas suurem kui 5 %, kuid märgib samas, et kontrollikoja aastaaruande kohaselt langes veamäär 11 % tasemelt, kus see oli eelmise heakskiidu andmise menetluse ajal, ning et järelevalve- ja kontrollisüsteemid on vaid osaliselt mõjusad; nõuab lisaks vigade arvestusmeetodite täpsustamist, sest Euroopa Kontrollikoja ja komisjoni esitatud arvude lahknevus põhjustab segadust ning usaldamatust ametlike andmete vastu;

84. nõuab struktuurifondide kasutamisel esineva eeskirjade eiramise järelevalvet käsitlevate rangemate eeskirjade vastuvõtmist seoses liikmesriikidega, kus esineb rohkem kõrvalekaldumisi struktuurifondide rahaliste vahendite kasutamisel, ning rangemaid maksete süstemaatilise katkestamise ja peatamise eeskirju, mida saaks kohaldada niipea, kui tõendid viitavad märkimisväärsetele puudustele akrediteeritud asutuste toimimises; nõuab samaaegselt asjatute kontrollimiste kaotamist nendes liikmesriikides, kus on olemas vastav fondide haldamise süsteem; on arvamusel, et „usalduslepingu“ ja „ühekordse audiitorkontrolli“ põhimõtteid tuleks rakendada nii sageli kui võimalik;

85. kutsub liikmesriike ja ametiasutusi üles määrama kindlaks asutused või üksused, kes on ainuvastutavad struktuurifondide rahaliste vahendite nõuetekohase haldamise eest;

86. peab rahalisi vahendeid haldavate asutuste (maksete maksmise amet / haldusasutus) tegevjuhtkonna tasandil esitatud iga-aastasi, auditeeritud deklaratsioonide asjakohaseks aruandluse- ja kontrollimisahela tugevdamise vahendiks ning rõhutab niisuguste deklaratsioonide sisulise õigsuse absoluutset hädavajalikkust; nõuab seetõttu valede deklaratsioonide jaoks karistussüsteemi; jätkab riiklike kinnitavate avalduste eesmärgi eest seismist;

Teisipäev, 5. juuli 2011

87. nõuab, et komisjoni võtaks alates järgmisest programmiperioodist suurema vastutuse riikliku halduskorra parandamise eest; on sellega seoses arvamisel, et toetusprogrammide haldust tuleb kiireloomuliselt lihtsustada ja täpsustada, eelkõige rahalise rakendamise ja finantskontrolli valdkonnas; on seetõttu seisukohal, et riiklike või föderaalsete haldus- ja kontrolliasutuste akrediteerimine toimub komisjoni vastutusel; on arvamisel, et õigus lihtsustatud ja harvemale aruandlusele tuleks ühendada eduka akrediteerimise ja veamäära vähendamiseks;

88. nõuab lisaks komisjoni järelevalverolli tugevdamist maksete süsteemse katkestamise ja peatamise abil, niipea kui leitakse kindlaid tõendeid selle kohta, et akrediteeritud ametiasutuse tegevuses on esinenud olulisi puudusi; kutsub komisjoni üles kehtestama konkreetsema kava ekslike maksete tagasisaamise määra suurendamiseks;

89. nõuab kontrollisüsteemi lihtsustamist, kontrollitasandite vähendamist ning vastavate komisjoni ja liikmesriikide vastutusalade selgemaks muutmist; nõuab, et kasutataks ühetasandilist kontrollimenetlust, mille raames liikmesriigid kontrolliksid projekte ja komisjon liikmesriikide kontrollisüsteeme;

90. on seisukohal, et rakenduskavade tulemuslikkuse parandamiseks tuleks piirkondades kasutada rohkem projektivalimise konkursse;

91. nõuab bürokraatia vähendamise eesmärgil standardkorra üldisemat kohaldamist, mis hõlmaks kuluühikute rohkem standarditud astmikku ja üldkulude deklareerimist kindla määra alusel, kus see süsteem on asjakohane; nõuab proportsionaalsuse põhimõttele suurema tähelepanu pööramist, s.t väiksemate programmide rakendamisele märkimisväärselt vähendatud aruandlus- ja kontrollikohustuste kohaldamist;

92. kutsub komisjoni üles jätkama iga-aastase avaliku „eksimumste tulemustabeli“ avaldamist aruandlus- ja avalikustamiskohustuste ebapiisava ja/või hilinenud teostamise ning struktuurifondide rahaliste vahendite kasutamise kõrvalekallete, kuritarvitamise ja pettuse kohta; nõuab seejuures teabe esitamist liikmesriikide ja fondide haaval;

93. tunneb muret asjaolu üle, et bürokraatia takistab väikestel ettevõtjatel ja organisatsioonidel saada kasu struktuurifondidest; nõuab, et vastavad eeskirjad ja tehnilised dokumendid oleksid võimalikult selgesõnalised;

94. nõuab, et uue programmiperioodi jaoks kehtestataks iga-aastane raamatupidamisarvestuse kontrollimise ja heakskiitmise menetlus, mis hõlmaks ka mitmeaastaseid programme;

95. on arvamisel, et kogu rahalise rakendamise ja järelevalvesüsteemi jaoks on vajalikud tõhusamad e-valitsuse lahendused (ühtlustatud vormid); nõuab komisjoni koordineeritavat liikmesriikidevahelist kogemuste vahetust ning koordineeritud rakendamist haldus- ja kontrolliasutuste rühmade abil;

96. toetab komisjoni ettepanekut hüvitada kulud riiklikele asutustele alles siis, kui vastav ELi toetus on abisaajatele on välja makstud; näeb ette, et see kiirendaks väljamaksmist ja oleks otsustav stiimul rangeteks riiklikeks kontrollideks; märgib siiski, et liikmesriikide ja piirkondade puhul võib tekkida likviidsusprobleeme ja selleks puhuks on vaja leida riskimaandamise lahendused;

Teisipäev, 5. juuli 2011

97. leiab, et komisjoni nõue, et väljamaksed oleksid rohkem tulemustele suunatud, on ebaloogiline, sest tulemusi saadakse pärast projektide rahastamist; tunneb muret asjaolu üle, et järelevalve on tõenäoliselt väga bürokraatlik, kuid peab mõistlikuks nõudeid, millega seotakse väljamaksed tõendatud kooskõlaga projektide ja näiteks Euroopa 2020. aasta strateegia vahel;

98. on arvamusel, et kui kulud hüvitatakse pärast ELi rahastamise väljamaksmist projektide raames, ei tohiks pangad ega muud finantsasutused tekitada abisaajatele lisakoormust intressimääradega, milles ei kajastu selliste laenude madal riskifaktor;

99. nõuab karistusmehhanismide mitmekesistamist, muu hulgas boonussüsteemi vormis rakendamise nõudeid järgivate liikmesriikide jaoks, eelkõige halduse lihtsustamise abil;

100. tuletab meelde, et erinevalt teistest struktuurifondidest seisneb ESFi eripära selles, et see on tihedalt seotud toetatavate sihtrühmadega ja et seda on vaja kujundada viisil, mis võimaldab ellu viia palju väikesemõdulisi kohalikke projekte; nõuab, et liikmesriikidel oleks kohustus suunata rahalised vahendid viivitamata edasi projektidele, et väiksematel abisaajatel ei tekiks probleeme; kutsub komisjoni ja liikmesriike üles tagama programmide rahalisel rakendamisel paindlikkust, võtma kontrolli- ja auditikohustuste kehtestamisel aja- ja jõukulu ning rahalise panusega seoses arvesse proportsionaalsuse põhimõtet ning lihtsustama menetlusi ja vähendama nii liigset halduskoormust kui muid takistusi, mis ei lase projektidel ja abisaajatel kasu saada, võimaldades ESFi paremini kaasa aidata ELi eesmärkide saavutamisel majanduskasvu ja töökohtade loomise osas; kutsub komisjoni üles suurendama korraldusasutuste ja abisaajate valikuvõimalusi seoses rahastamisvõimalustega ning esitama ettepaneku standardkulude võimaluste kohta paralleelselt traditsioonilise raamatupidamisega;

101. toetab komisjoni ettepanekut, mille kohaselt tuleks N+2 ja N+3 reegleid kohaldada teatavates olukordades järjepidevalt, võimaluse korral liikmesriikide assigneeringute tasandil, et võimaldada suuremat paindlikkust, välja arvatud rahastamise esimesel aastal ja piiriüleste programmide puhul, ja mille kohaselt automaatse kohustustest vabastamise reegli erandid peaksid kajastama kohandamist strateegilise programmi kavandamisega seotud uutest sätetest tuleneva halduskoormusega, tulemustele suunatusega ja eelnevate tingimustega; pooldab piiriüleste programmide puhul N+3-reeglit, et tulla toime juba keelelistest ja kultuurilistest probleemidest tingitud aeglasemate haldusprotsessidega; on arvamusel, et nii kindlustatakse tasakaal kõrgekvaliteediliste investeeringute ning sujuva ja kiire programmide rakendamise vahel;

Naabus- ja laienemispoliitika

102. toonitab, kui oluline on Euroopa naabus- ja partnerlusinstrument (ENPI) ühtekuuluvuspoliitikas seoses piiriülese koostööga kolmandate riikidega; võtab teadmiseks programmide rakendamisel tekkinud probleemid; on veendunud, et viimaks on siiski vajalik ühendada ENPI piiriülese koostöö programmid uuesti ühtekuuluvuspoliitikaga; leiab, et naaberriikide infrastruktuuri ühendused (transport, energia, keskkonnakaitse) avaldavad eriti positiivset mõju Euroopa piirialadele; nõuab ENPI vahendite suuremat koondamist energia- ja transpordinfrastruktuuride strateegilistele vajadustele; rõhutab rolli, mida makropiirkonnad selles kontekstis mängida võivad; palub komisjonil kaaluda võimalust luua tõhusam sünergia ERFi vahenditest sõltuvate algatuste, ühinemiseelse abi rahastamisvahendi, Euroopa naabus- ja partnerlusinstrumendi (ENPI) ja Euroopa Arengufondi (EAF) vahel; palub komisjonil lisaks hinnata, kas regionaalpoliitikas kasutatavaid struktuure saaks kohaldada ka ENPI haldusele;

Teisipäev, 5. juuli 2011

103. toonitab samuti, kui oluline on ELi laienemisprotsess ühtekuuluvusele, sest selle üheks osaks on ühinemiseelse abi rahastamisvahend, mille eesmärk on aidata kandidaatriikidel sisuliselt ja organisatoorselt ühtekuuluvuspoliitika rakendamist ette valmistada; juhib tähelepanu rakendamisega seotud probleemidele liikmesriikides; tuletab meelde ühinemiseelse abi rahastamisvahendi algset otstarvet, eelkõige neid eesmärke, mis on seotud suutlikkuse suurendamise ja institutsioonide väljaarendamisega ning kandidaatriikide toetamisega ühenduse ühtekuuluvuspoliitika rakendamise ettevalmistamisel eesmärgiga valmistada nad ette ühenduse õigustiku täielikuks rakendamiseks ühinemisel; kutsub komisjoni üles tegema kindlaks ühinemiseelse abi rahastamisvahendi toimimise praegused probleemid;

104. kordab uuesti oma nõuet kaasata regionaalarengukomisjon vahendi tulevasse väljakujundamisse ning vastutuse jagamisse;

*

* *

105. teeb presidendile ülesandeks edastada käesolev resolutsioon nõukogule, komisjonile ning ELi piirkondade ja liidumaade presidentidele.

Arenguriikidele antav eelarvetoetus

P7_TA(2011)0317

Euroopa Parlamendi 5. juuli 2011. aasta resolutsioon ELi eelarvest arenguriikidele antava toetuse tuleviku kohta (2010/2300(INI))

(2013/C 33 E/05)

Euroopa Parlament,

- võttes arvesse 2005. aasta Gleneaglesi G8 tippkohtumisel ja kõikidel järgnevatel G8 ja G20 kohtumistel võetud kohustusi, mis puudutavad abi suurust, Saharast lõunas asuvatele Aafrika riikidele antavat abi ja abi kvaliteeti;
- võttes arvesse 8. septembril 2000. aastal vastu võetud ÜRO aastatuhande deklaratsiooni;
- võttes arvesse Euroopa konsensust arengu küsimuses ⁽¹⁾ ning ELi tegevusjuhendit täiendavuse ja tööjao- tuse kohta arengupoliitikas ⁽²⁾;
- võttes arvesse abi tõhusust käsitlevat Pariisi deklaratsiooni ja Accra tegevuskava;
- võttes arvesse Euroopa Liidu toimimise lepingu artiklit 208, milles on sätestatud, et „liit võtab arengu- koostöö eesmärke arvesse muu sellise poliitika puhul, mida ta rakendab ja mis tõenäoliselt mõjutab arengumaid“;
- võttes arvesse Euroopa Parlamendi ja nõukogu 18. detsembri 2006. aasta määruse (EÜ) nr 1905/2006, millega luuakse arengukoostöö rahastamisvahend ⁽³⁾ (arengukoostöö rahastamisvahend (DCI) artikli 25 lõike 1 punkti b);
- võttes arvesse Cotonou lepingu artikli 61 lõiget 2;

⁽¹⁾ ELT C 46, 24.2.2006, lk 1.

⁽²⁾ Nõukogu 15. mai 2007. aasta järeldused (09558/2007).

⁽³⁾ ELT L 378, 27.12.2006, lk 41.